

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Obvodní ředitelství Praha II**, Sokolská 1799/38, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal určení, že zásah Policie České republiky vůči němu, k němuž došlo dne 12. 3. 2012 v Praze 2 v prostoru křižovatky ulic Na Slupi a Apolinářská nepřiměřenou a šikanózně prováděnou silniční kontrolou Policií České republiky bez potřebného vybavení k takové kontrole, byl nezákonný.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 12. 3. 2012 jel svým vozidlem Toyota Landcruiser, SPZ: AKP 22-11 k soudnímu jednání u Obvodního soudu pro Prahu 5, které mělo začít ve

12:30 hodin a k němuž byl předvolán jako žalobce. Vozidlo řídil pan T. H., žalobce byl spolujedoucím. Při projíždění ulicí Na Slupi v Praze 2 ve 12:25 hodin byli přímo v křižovatce s ulicí Apolinářskou zastaveni hlídkou policistů, jejichž služební vozidlo parkovalo před domem Na Slupi 8 v místě zákazu zastavení, označeném vodorovnou dopravní značkou V 12c. Vozidlo žalobce bylo zastaveno a zůstalo stát v křižovatce v místě, kde tvořilo překážku silničního provozu, takže ho ostatní vozidla musela objíždět. Policisté požádali řidiče pana T. H. o předložení dokladů nutných k řízení vozidla. Pan H. jim předal řidičský průkaz, a zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla. Žalobce se policistů zeptal, z jakého důvodu je zastavili, a upozornil je, že spěchá k soudnímu jednání. Policisté sdělili pouze, že jde o silniční kontrolu a na jeho upozornění nijak nereagovali. S doklady odešli a policistka (č. 317803) si i s doklady sedla do služebního auta a dlouho se nic nedělo. Až po chvíli se policistka s doklady vrátila a přes upozornění, že žalobce spěchá k soudnímu jednání, zjevně zlomyslně začali policisté celý úkon protahovat. Napřed chtěli vidět lékárníčku, a když byli upozorněni, že jejich služební vozidlo stojí na místě označeném dopravní značkou zákaz zastavení, odsekli mi policisté, že zde provádějí „zákrok“ a poté vyzvali pana H., aby se podrobil orientačnímu vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu. Poté následovala výměna názorů o tom, zda a v jakém případě mají policisté právo vyzvat osobu, aby se podrobila orientačnímu vyšetření podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. zda je pod vlivem alkoholu. Na otázku, zda je důvod domnívat se, že pan H. řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, policistka odpověděla, že se domnívá, že je pod vlivem alkoholu. Pan H. trval na tom, že policisté nemají zákonný důvod nutit ho k takovému vyšetření a že jde pouze o policejní šikanu v reakci na výhrady vůči jejich chování. S provedením vyšetření souhlasil poté, kdy policistka prohlásila, že má za to, že je pod vlivem alkoholu. Přesto, že pan H. podle instrukcí policistky foukl do přístroje Dräger, orientační vyšetření se nezdařilo, protože přístroj nebyl funkční. V reakci na to policistka prohlásila, že si tedy budou muset počkat, až jiná hlídka Policie ČR přiveze jiný, funkční přístroj. S tím žalobce ani pan H. nesouhlasili a žalobce znovu, již poněkoliáté, policisty upozornil, že spěchá k soudnímu jednání a že jej bezdůvodně zdržují. Upozornil policistku, že nemá právo obtěžovat je bezdůvodnou kontrolou a ještě je nutit, aby čekali na místě, až si policie sežene jiný přístroj namísto přístroje nefunkčního. Policistka na to drze odsekla, že to prý není její problém. Další hlídka Policie ČR přijela teprve asi za 12 minut, ve 12:42 hodin, přičemž svým vozidlem zatarasila křižovatku s Apolinářskou ulicí úplně, takže se tato ulice stala neprůjezdnou. Teprve poté se mohl pan H. podrobit vyšetření, k němuž byl bezdůvodně vyzván a jehož výsledek byl negativní. Přestože žalobce policisty několikrát upozornil, že spěchá k soudnímu jednání a že jej bezdůvodně zdržují, odešli policisté opět s doklady do vozidla, kde sepsali oznámení o údajném přestupku, kterého se pan H. měl dopustit údajným nepředložením povinné výbavy na výzvu, aniž by zde bylo specifikováno, jaké. Až v průběhu sepisování jejich oznámení se na místo dostavil zástupce vedoucího Místního oddělení Policie ČR Nové Město M. J., který přinesl policistům kufřík s jiným přístrojem Dräger namísto původního nefunkčního. Po vyplnění oznámení o přestupku se pan T. H. na oznámení písemně vyjádřil, ve stručnosti popsal chování policistů, kterému byli vystaveni a zmocnil žalobce ke svému zastupování. Celý úkon trval až do 13:20 hodin, tj. 55 minut. K soudnímu jednání, které začalo ve 12:30 hodin a proběhlo bez něj, se žalobce dostavil s hodinovým zpožděním v době, kdy soudkyně chtěla započít s vyhlášením rozsudku. Svévolným a nepřiměřeným postupem Policie ČR, zasahujícím nejen do práv pana H., ale také žalobce, byla omezována žalobcova osobní svoboda a byla zmařena jeho účast při (prvním a jediném) soudním jednání v označené věci. Žalobce se pokoušel telefonicky se spojit se soudem a k jednání se omluvit, ale

neúspěšně. Proto alespoň požádal, aby do protokolu o jednání ještě před vyhlášením rozsudku byl uveden důvod, proč soudní jednání zmeškal, avšak následek v podobě zmeškání jednání již odvrátit nemohl.

Žalobce dále odkázal na nález Ústavního soudu ČR č.j. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008, jehož závěr lze zobecnit tak, že v podmínkách materiálního právního státu je nezbytné trvat na požadavku, aby omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce mělo jasný a předem seznatelný důvod, legitimující použití takového omezení, a takový důvod musí spočívat v konkrétních skutečnostech. Každý zásah do osobní sféry jednotlivce, ať už je činěn v rámci jakéhokoli postupu státu vůči jednotlivci, musí být ospravedlněn konkrétní skutečností, resp. důvodem takového omezení a nikoliv proveden pouze proto, že orgán státu je takovou pravomocí formálně nadán. Takové obecné oprávnění je pouze předpokladem realizace takové omezovací pravomoci, nikoliv měřítkem jeho intenzity. Z tohoto nálezu vyplývá, že státní orgány nemohou zasahovat do osobní sféry jednotlivce jenom proto, že jim to umožňuje jejich kompetence, ale musí mít také podložený důvod k takovému postupu. K limitům výkonu veřejné moci se vyjadřuje také nález č.j. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010 (§ 22), ve kterém Ústavní soud ČR vyslovil, mimo jiné, že orgán veřejné moci vykonává určitou pravomoc a kompetenci ultra vires nejen tehdy, jedná-li mimo formálně zákonem stanovený rámec pravomocí a kompetencí, ale materiálně též tehdy, pokud svým jednáním nesleduje určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena, resp. tehdy, narušuje-li svým, byť o zákon se opírajícím postupem, základní práva dotčených osob více, než je nezbytně nutné k tomu, aby byl ještě dosažen zákonem stanovený účel. V tomto nálezu Ústavní soud dále konstatoval, že veřejná moc vykonává pravomoci a kompetence, jimž je jednotlivce zásadně povinen se podrobovat, ovšem za předpokladu, že jsou vykonávány souladně s požadavky plynoucími právě z čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 1 odst. 1 Ústavy, ve shora uvedeném materiálním rozměru jejich působení a při dodržení požadavku plynoucího z principu přiměřenosti. Pokud výkon veřejné moci takové požadavky nesplňuje, jde o excesivní vybočení z mezí daných ústavním pořádkem. Jednotlivec není povinen vykonat takovou uloženou povinnost, která je v rozporu s příkazem plynoucím z čl. 4 odst. 4 Listiny. Relevantním je také Ústavního soudu ČR č.j. II. ÚS 229/95 ze dne 15. 1. 1997, ve kterém Ústavní soud vyslovil, že vychází ze zásady materiálního nazírání na právo, dle níž nejde jen o dodržování práva bez dalšího, ale o dodržování takových norem chování, které jsou v souladu s obsahovými hodnotami. V souladu se zásadami, vyplývajícími z těchto nálezu Ústavního soudu ČR (jehož vykonatelná rozhodnutí jsou podle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závazná pro všechny orgány a osoby), nebylo jednání a postup příslušníků Policie ČR ani v nejmenším. K otázce přiměřenosti postupu, resp. nezbytnosti zásahu do práv občanů obsahuje zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ustanovení § 11, podle kterého policista a zaměstnanec policie jsou povinni:

- a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,
- b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovést úkon nevznikla osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma,
- c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem.

V souladu s těmito zásadami, vyplývajícími z ustanovení § 11 písm. a), c) zákona o Policii České republiky nebylo jednání a postup příslušníků Policie ČR ani v nejmenším.

K zastavení vozidla měli sice policisté kompetenci, nikoliv však konkrétní důvod. Totéž platí o jejich dalších úkonech, zejména o orientačním vyšetření na alkohol, k jehož provedení neměli policisté žádný důvod, k provedení tohoto úkonu nebyli ani vybaveni funkčním přístrojem a v důsledku toho neoprávněně a nadbytečně omezovali osobní svobodu žalobce a pana H. nutností vyčkat příjezdu další policejní hlídky. To přesto, že žalobce policisty několikrát upozornil, že se potřebuje dopravit k soudnímu jednání. Charakteristickým je i to, že to byli naopak sami policisté, kteří se svým vozidlem parkovali v místě zákazu zastavení (ačkoliv vůči nikomu „nezakročovali“), a vyjadřovali tak před veřejností, že sami pohrdají zákony, kterými se řídit nemusejí. O přiměřenosti a nezbytnosti takového postupu, zasahujícího do základních práv a svobod pana T. H. i žalobce, nemůže být ani řeči, když v důsledku tohoto excesivního jednání policistů žalobce zmeškal důležité soudní jednání, k němuž se dopravoval, ač byl na úkonu nezúčastněnou osobou. V právním státě by policisté vůbec neměli bezdůvodně stavět a obtěžovat řidiče, není-li podezřelý z přestupku. Důvodem ke kontrole nemůže být samotná skutečnost, že se občan pohybuje na veřejném prostranství, nebo že jede autem. Již samotná kontrolní činnost ze strany Policie ČR vedená způsobem, kdy občané jsou obtěžováni neopodstatněnou „namátkovou kontrolou“ dokladů / vozidla / lékárničky / žárovek, je relikv z doby budování socialismu. To samé platí o „namátkové kontrole“, zda řidič není pod vlivem alkoholu. V demokratické společnosti by policista vůbec neměl kontrolovat někoho, kdo není ničím podezřelý. Kontrolu, jejímž jediným možným produktem je statistika, vnímá žalobce jako obtěžování, nepřiměřeně zasahující do základních práv a svobod občana. Důvodem k provedení kontroly nemůže být to, že „na to policie má právo“. Takové zdůvodnění je tautologií a žádným zdůvodněním není. Podezření policie může vzbudit cokoliv, ale pro provedení kontroly, která občana prokazatelně omezuje (je nucen zastavit, nemůže pokračovat v jízdě, musí strpět úkony policie a s tím spojenou časovou ztrátu) by mělo existovat nějaké skutečné podezření, tedy právě konkrétní skutečnost, odůvodňující zásah do jeho osobní sféry, tedy nejenom kompetence, která policii takový zásah umožňuje. Žádnou takovou konkrétní skutečnost Policie ČR k tomu, aby dne 12. 3. 2012 zastavila žalobcovo vozidlo řízené panem T. H., ve kterém žalobce jel jako spolujedoucí, a aby je oba obtěžovala bezdůvodně provedenou kontrolou a zasahovala tak do jejich osobní sféry, neměla. Jednalo se o pouhou libovůli, tj. policejní šikanu a nikoliv o výkon oprávnění v rámci zákonem svěřené kompetence.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nelegitimní, neboť dle ust. § 82 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném a účinném znění, se může touto formou žaloby domáhat určení nezákonnosti postupu (ochrany) pouze osoba přímo zkrácená na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo. Legitimita žaloby vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek. Jedná se o zkrácení žalobce na právech zásahem zaměřeným přímo proti němu (nepochybně se nejedná se o tento případ) anebo o jeho zkrácení na právech jiným přímým zásahem, jehož příčinou byl zásah žalovaný (prvotní). Policisté na místě silniční kontroly uplatňovali svá oprávnění svěřená jim zákony výhradně jen vůči řidiči motorového vozidla panu H. Je nepochybné, že výkon těchto oprávnění policistů fakticky zasáhl do práv žalobce minimálně tak, že nemohl po dobu silniční kontroly svobodně užívat své vozidlo a časově mu byl narušen plánovaný harmonogram. Tímto však byla naplněna pouze první podmínka legitimacy, tedy zkrácení na právech. Absentuje zde však druhá podmínka legitimacy spočívající v

přímém zásahu vůči žalobci. Vůči žalobci však žádná související oprávnění, donucení ani výzvy užity nebyly, a to jak na místě události policisty, tak ani kýmkoli jiným do současné doby - resp. žalobce žádné takové skutečnosti neuvádí a žalovanému nejsou známy. Žalobce tedy není osobou, která by byla v tomto konkrétním případě oprávněna žádat soud o určení nezákonnosti zásahu správní žalobou dle ust. § 82 soudního řádu správního. K otázce zákonnosti postupu policistů žalovaný uvedl, že zákon o silničním provozu svěřuje Policii ČR za tímto účelem v ust. § 124 oprávnění vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení (mimo jiné i tím, že provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích). Je nepochybné, že výzvy k zastavení vozidla žalobce, k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla, ke kontrole technického stavu vozidla a k podrobení se vyšetření za účelem ověření, zda řidič není pod vlivem alkoholu, byly policisty uděleny v souladu s ust. § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu. Tvzení žalobce o zlomyslných průtazích není ničím podloženo, naopak sám žalobce vstupoval do jednání policistů s řidičem vozidla a řidič vznášel námitky vůči výzvám policistů. Z popisu událostí poskytnutého policisty vyplývá, že řidič vozidla vystupoval jen jako prostředník v komunikaci, a reakce řidiče na výzvy policistů určoval sám žalobce. Rovněž je z popisu událostí zřejmé, že během čekání na dovoz funkčního přístroje prováděli policisté další úkony spojené s kontrolou, takže dovoz přístroje se na celkovém čase silniční kontroly nijak neprojevil. Policisté dospěli na základě jednání řidiče k závěru, že je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a proto byla policie povinna (oprávněna) provést nezbytná šetření ve smyslu ust. § 58 odst. 2 zákona o přestupcích. V této souvislosti byli policisté objektivně nuceni rozhodné skutečnosti zjištěné v rámci provedeného šetření minimálně písemně zaznamenat. Zjištěné skutečnosti tedy zanesli do formuláře oznámení přestupku, na jehož druhou stranu následně umožnili podezřelému řidiči se též písemně vyjádřit. Minimálně dobu potřebnou pro čitelné zapsání údajů v rozsahu totožnosti podezřelého, svědka, popis místa, času, vylíčení skutkového stavu, údajů k vozidlu a právní kvalifikace je v daném případě nelze hodnotit jako bezdůvodné zdržování. Jak dlouho přesně toto sepisování trvalo, však nelze zpětně prokázat, neboť časy uváděné žalobcem a dotčenými policisty v jejich úřední záznamu se liší. Policisté v záznamu uvádějí, že vyplněný tiskopis řidiči k vyjádření předali ve 12:45 hodin - tedy 15-20 minut od zahájení silniční kontroly. Tiskopis byl řidiči (dle shodného vyjádření žalobce i policistů) předložen až poté, co se podrobil měření ke zjištění obsahu alkoholu v dechu na přístroji, který na místo dovezla jiná hlídka policie. Žalobce však dobu sepisování oznámení blíže nespecifikuje. Policisté tedy dokumentovali zjištěné podezření ze spáchání přestupku, kdy takový úkon trvající přiměřenou dobu je podezřelý nepochybně povinen strpět. Je nepochybné, že řádný průběh silniční kontroly zabere určitý časový úsek, přičemž otázka úměrnosti a neúměrnosti je velice subjektivní. Podle zjištěných skutečností policisté potřebovali na provedení všech nutných úkonů spojených s předmětnou silniční kontrolou cca 20 - 25 minut. Zbýlý čas do namítaných 55 minut zabralo podle záznamu policistů vyplňování tiskopisu oznámení přestupku řidičem. 55 minut je pro obdobnou silniční kontrolu skutečně nepřiměřená doba, je však nutno brát v potaz, že řidič (osádka vozidla) sám má možnost délku silniční kontroly výrazně ovlivnit svým jednáním, čehož je tento případ ukázkou. Neúměrná délka této silniční kontroly tedy nebyla důsledkem nezákonného postupu policistů, ale byla objektivním odrazem všech událostí, ke kterým v průběhu žalovaného zásahu došlo. Proto žalovaný považuje námitky žalobce ohledně nezákonnosti zásahu za liché.

Žalovaný se domnívá, že dostatečně prokázal, že jeho zásah stál na nezpochybnitelných zákonných základech a označit jej jako celek za nezákonný není fakticky možné. Samostatnou otázkou může být posouzení, zda v rámci zásahu nedošlo k dílčím excesům a zda má být jejich právní posouzení součástí tohoto řízení. Pokud se žalobce cítí být naříkaným postupem policie jakkoli dotčen na svých právech, má jiné legitimní prostředky k jejich ochraně, nikoli však tento druh správní žaloby.

Při jednání soudu dne 20. května 2014 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud rozsudkem vyslovil, že se určuje, že zásah Policie České republiky vůči němu, k němuž došlo dne 12. 3. 2012 v Praze 2 v prostoru křižovatky ulic Na Slupi a Apolinářská nepřiměřenou a šikanózně prováděnou silniční kontrolou Policíí České republiky bez potřebného vybavení k takové kontrole, byl nezákonný. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce se domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spočíval v provedení silniční kontroly orgány Policie České republiky dne 12. 3. 2012, zaměřené vůči panu T. H. jako řidiči motorového vozidla, v němž žalobce cestoval jako spolucestující.

Podle ust. § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Pokud jde o skutkovou stránku věci, soud vycházel z popisu událostí, který podal žalobce v samotné žalobě a též ve stížnosti na jednání Policie ČR, kterou podal dne 28. 6. 2012 u Obvodního ředitelství policie Praha II, dále z obdobné stížnosti, kterou u téhož orgánu podal dne 2. 7. 2012 pan T. H. a rovněž z písemných záznamů, vypracovaných dne 29. června 2012 a 2. července 2012 policisty Obvodního ředitelství policie Praha II prap. P. P., pprap. Š. Š. a prap. M. S. Ačkoliv se popisy událostí spjatých s touto kontrolou částečně rozcházely, přesto se shodovaly v tom podstatném: kontrola prováděná policisty, resp. její jednotlivé úkony, směřovaly výlučně vůči řidiči vozidla, panu T. H. Ten byl vyzván nejprve k předložení dokladů potřebných pro řízení vozidla, následně k předložení povinné výbavy vozidla a k podrobení se dechové zkoušce na obsah alkoholu přístrojem Dräger a nakonec byl podroben úkonům spjatým se šetřením svého přestupku. Žalobci nebyla žádná z výzev policistů adresována a nebylo po něm vyžadováno nic, co by se silniční kontrolou podle ust. § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu souviselo. To je zřejmé jak z jeho popisu událostí, tak i z vyjádření žalovaného, a z ostatních citovaných podkladů.

Jestliže tedy zásahem ve smyslu žaloby měla být právě předmětná silniční kontrola, pak je třeba uvést, že žalobce této kontrole podroben nebyl, a tedy nezbyvá než konstatovat, že žalovaný zásah proti němu vůbec nesměřoval. Policie se o osobu žalobce v souvislosti s prováděnou kontrolou vůbec nezajímala. Žalobce se tedy silniční kontroly nijak neúčastnil, osobně nebyl policisty na místě kontroly nijak zadržován, toto

místo mohl volně opustit a bylo tedy jen věcí jeho úvahy, zda bude pokračovat v cestě jiným způsobem, anebo zda na místě vyčká ukončení kontroly. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobce jako spolucestující kontrolovaného řidiče pana T. H. věcně vzato byl samotnou kontrolou zdržen – z povahy věci tomu nemohlo být jinak, protože každý spolucestující v jakémkoliv vozidle, jehož řidič je podroben silniční kontrole, je po dobu trvání této kontroly zdržen. Za podstatné však soud považuje to, že žalobce nebyl nijak omezen na osobní svobodě, protože místo kontroly mohl kdykoliv opustit.

Soud má tedy za to, že zásah policistů Obvodního ředitelství policie Praha II nebyl zaměřen proti žalobci a ani v jeho důsledku nebylo proti žalobci přímo zasaženo, neboť z faktu silniční kontroly ani nepřímo nevznikla žalobci žádná povinnost a nebyl zkrácen na svém právu. Za tohoto stavu věci pak soudu nezbylo než dospět k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a soud ji proto podle ust. § 87 odst. 3 soudního řádu správního zamítl.

Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl žalovaným zásahem dotčen, a to ani nepřímo, soud se nezabýval jeho námitkami ani vůči nepřiměřenosti samotné silniční kontroly, ani vůči nedemokratičnosti samotného oprávnění policie kontrolovat řidiče dopravních prostředků, aniž by byli něčím podezřelí. Tyto námitky by mohl legitimně uplatnit pouze tehdy, pokud by sám byl objektem takové kontroly.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. 60 odst. 1 soudního řádu správního skutečností, že žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová